

Paní Dagmar Evaldová se narodila za první republiky roku 1928. Stejně jako oba rodiče byla nadšenou sokolkou.

Rodina Evaldových žila v táboře. Druhou světovou válku Dagmar prožívala dost těžce, zvláště období Heydrichiády.

„A my jsme bydleli tak, že asi 300 metrů za námi byla kasárna, ve kterých se tehdy střílelo. To jsme jenom počítali večer, kolik je ran. A ráno už byly ty červené cedule všude na tabulích, kolem toho se už chodilo. A přitom to byli většinou lidé, kteří chodili do Sokola, i když to nebyli třeba činovníci, ale tatínek je ze Sokola znal. Já jsem se tehdy hrozně bála. Protože to jsem byla přesvědčená, že tatínka odvedou zase a že už teda bude konec.“

Tatínka Dagmar Evaldové kvůli jeho působení v sokolské organizaci Jindra několikrát zavřeli.

„Takže jsme se dost důvěrně seznámili s gestapem, trefili k nám velmi dobře. Když pro tatínka přišli naposled, to už bylo po čtvrté, třikrát se jim podařilo nějakým způsobem ho propustit. Jednou byl jako rukojmý na šest neděl, to už se vrátil za dva měsíce potom. A když mi bylo o rok víc, tak tatínka znovu zavřeli a odvezli ho do Berlína k soudu. Ještě dříve, než jsme se dozvěděli, jaký byl vynesena rozsudek, tak už byl popravený.“

Za války byla nasazena ve vlašimské zbrojovce.

„Ale já jsem se tam dostala do kanceláře, protože jeden z našich příbuzných už před válkou v té fabrice pracoval. Měla jsem na starosti potravinové lístky.“

Po Sametové revoluci se Dagmar Evaldová pustila do obnovy Sokola.

„Protože poslední, co mi tatínek řekl, bylo, že kdyby se nevrátil, tak že nemám zapomenout, že ze mě chtěl mít sokolku.“

Dnes už lidé podle paní Evaldové vnímají Sokol jen jako sportovní organizaci. Pro ni ale zůstává životním posláním.

„Tenkrát se skládal třeba slib na prapor. A právě na základě toho slibu šli na popraviště. Protože v tom slibu bylo i dát život za vlast.“

